

sin Fætter. Jægermesteren gik rastløs op og ned ad Gulvet med Hænderne i Vestens Ærmegab og talte højt med sig selv. Da han opdagede Jytte, foer han hen og greb hende i Armen.

»Jeg saae, du stod og talte med Enslev. Hvad sagde han? Talte han noget om Resultatet af Forhandlingerne? Bestyrelsen er jo gaaet. Jeg saae det jo.«

»Jeg aner ikke det mindste. Hvorfor spørger du ikke ham selv?«

»Ja, det vil jeg ogsaa gøre. Denne Spænding er ikke til at udholde. Du kan begribe, hvad denne Dag betyder for mig! Jeg vil sige dig det lige ud: Alting staar paa Spil! Lykkes det mig ikke denne gang at bryde Modstanden, er jeg en ruineret Mand. Saa har jeg ikke andet at gøre end at skyde mig en Kugle gennem Hovedet. Jeg vil ikke længer staa for alles Øjne som en Nar.«

Jytte fandt ham saa ynkværdig, at det skar hende i Hjertet.

»Hvad var det, jeg skulde hjælpe dig med?«

»Hjælpe mig med?«

»Ja, var det ikke Borddækningen?«

»Javist! . . . Undskyld, jeg kan ikke samle mig! Jeg skal jo nemlig ogsaa holde en stor Tale for Enslev, og den skulde gerne høre til en af mine bedre! Jeg har derfor allerede nu maattet arrangere